

Michal Masný

Nerušte Boží telefonát...

Milí bratia a sestry

vo svete telekomunikačných spoločností jestvuje služba čakania na hovor. Znamená to asi toľko, že keď voláte niekomu, kto práve v tej chvíli tiež s niekým telefonuje, ozve sa vám hláska: „Na volanom čísle prebieha iný hovor. Nerušte spojenie a čakajte, prosím.“ Volaný účastník má možnosť hovor od vás prijať alebo vás zrušiť.

Dnes sme v evanjeliu počuli Ježišovo podobenstvo, v ktorom síce nemajú ľudia telefóny, ale deje niečo podobné. Kráľ pozval ľudí na svadbu svojho syna. Pozýva ich trikrát, čaká na nich, kým si vybaví svoj biznis, no oni ho – ľudovo povedané – zrušia.

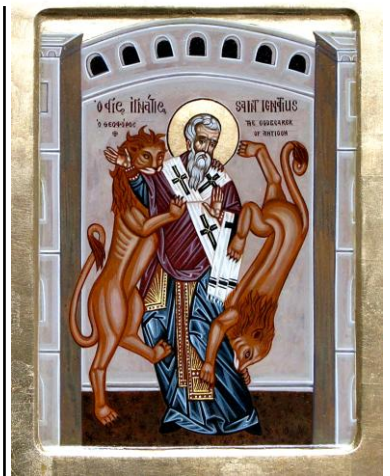
U Židov bolo zvykom pozývať na svadbu dvakrát. Prvé bolo „vzdialené pozvanie“ a druhé bolo celkom bezprostredné. Aj v podobenstve sa hovorí, že kráľ poslal svojich sluhov, aby zavolali pozvaných na svadbu. Teda už boli pozvaní a on ich dal ešte raz zavolať. No vieme, že oni mali iné záujmy. Kráľa „zrušili“, nerešpektovali jeho pozvanie, ba ani sa neospravedlnili, ako by kázala obyčajná slušnosť. Keď kráľ poslal svojich sluhov druhýkrát – čo bolo už tretie pozvanie v poradí – sluhov dokonca pochytili, potupili a zabili. A znova si išli za svojím biznisom – jeden na svoje pole, iný za svojimi obchodmi. Kráľa to pochopiteľne nahnevalo, a tak s nimi „zatočil“, ako sme to počuli. A bol nútený pozvať iných, ktorí to s radosťou prijali a prišli.

Bratia a sestry, aj z Božej strany jestvuje „služba čakania na hovor“. Boh neustále – no nenásilne – klope na dvere nášho srdca. Trpezlivo čaká, kým si vybavíme „svoj biznis“, ktorým môže byť všeličo. Keby sme si vstúpili do svedomia, možnože by sme zistili, aké miesto v našom živote zaujíma Boh a vzťah k nemu. Každý máme svoje zamestnanie, záľuby, záujmy a spoločenské udalosti. Kde sa medzi týmto všetkým nachá-

dza Boh? Túto otázku by sme si mali klásť denne. Pretože veľmi rýchlo sa stane, že človek uprostred svojej uponáhľanosti, do ktorej nás často svet núti, odsunie Boha niekde do pozadia. A Boh čaká, čaká a čaká... kým si nevybavíme „predchádzajúce telefonáty“, aby sa mohol konečne aj on k nám „dovolať“. Od neho sme totiž pozvanie na hostinu už dostali. A teraz nás znova a znova pozýva, aby sme prišli. Pokiaľ žijeme na tomto svete, máme na to stále čas.

Jeden riaditeľ veľkej firmy sa pozrel na hodinky a potom na termínový kalendár. Sekretárka sa ho pýta: „Treba ešte niečo vybaviť?“ Riaditeľ hovorí: „Vlastne by som už mal byť na ceste. Človek nemá na nič čas.“ Sekretárka mu podáva ešte lístok so slovami: „Tu je vianočné želanie vášho syna.“ Šéf hovorí: „Ako dobre, že ste ma upozornili. Skoro by som si ani nevšimol, že sa blížila Vianoce. Chlapec sa bude na mňa možno aj hnevať. Keď sa vrátim z práce, obyčajne už spí. Mal by dostať niečo veľmi vzácne a pekné. Čokoľvek, čo si praje. Mohli by ste mu to zabezpečiť? Na cene nezáleží.“ Sekretárka sa jemne usmiala: „Rada prijímam podobné úlohy, ale želanie vášho syna nebudem môcť splniť.“ Šéf sa pýta: „Prečo nie? Čo také si môže osemročný chlapec priať, aby to nebolo splniteľné?“ Sekretárka mu ešte raz podáva lístok so slovami: „Milý otecko, prajem si, aby si v Novom roku denne mal pre mňa čas; aspoň jednu hodinu. Iné nič. Tvoj Dieter.“

Bratia a sestry, aká škoda, keď na našom čísle prebieha stále nejaký iný hovor a ten Boží nemôžeme prijať kvôli svojim povinnostiam... No Boh stále čaká. Nerušte jeho telefonát a prijímajte jeho volanie, ktorým nás pozýva k svojmu stolu. Nič iné nie je dôležitejšie.

Svätý Ignác Antiochijský, biskup a mučeník. Zomrel v Ríme r.107 za cisára Trajána, umučený divou zverou.

*Za Synom Božím jediným
šiel si, mučeník; šiel si s ním
nad nepriateľmi zvíťaziť,
víťazstvom nebo vydobýť.*

*Nech tvoje orodovanie
odrazí hriešne vábenie,
moru zla prietrž urob včas,
pred nudou života ochraň nás.*

*Už tvoje telo zranené
netrpí, čaká vzkriesenie.
Nech láska k Spasiteľovi
zláme v nás hriechov okovy.*

*Buď sláva Bohu Otcovi,
Synovi, Tešiteľovi
za to, že venčí žiarivou
tvoje zásluhy korunou. Amen*

Srdce sa mi chveje úzkosťou

Ž 61, 3: Od konca zeme volám k tebe; keď sa mi srdce chveje úzkosťou, prived' ma na nedostupné bralo.

Svätý Bože, ty vieš, čo všetko rozochvieva moje srdce. Ty vieš, ako sa ma neraz zmocňuje úzkosť nielen z toho, čo sa deje vo svete, ale aj v mojom okolí, ba často aj vo mne samom.

Sú chvíle, keď sa cítim bez problémov, keď pokojne ide deň za dňom a mám pocit, akoby som nepoznal, čo je to strach, úzkosť, jatriace záchvevy ducha, bolestné otázky.

Sú chvíle, keď si myslím, že je všetko v poriadku, alebo sa jednoducho nechám unášať programom dňa, ktorý voľne ubieha. No nemôžem sa vyhnúť chvíľam, keď sa mi srdce chveje úzkosťou.

Pane, takými sú pre mňa chvíle sklamaní a zranení, chvíle choroby a nepochopenia, chvíle nelásky, beznádeje a chvíle súženia.

K takým chvíľam patria tie, keď myslím na biedu a úzkosť druhých ľudí, na deti vystavené neláske svojich rodičov, na rozbité manželstvá a rodiny, na ľudí vo vojnových konfliktoch, na utečencov, na chudobných, opustených, odmietnutých, ponižovaných, na narušenie základov ľudského a mravného života, keď sa nám predkladajú nové ideológie, ktoré nerešpektujú tvoj tvoriteľský zákon lásky.

koj, aký mi nemôže dať ani svet a aký nemôžem dať ani sám sebe.

Nechcem patriť k tým, ktorí by ti ústami dobrorečili a v srdci zllorečili.

Prosím za tých, ktorí sa toho dopúšťajú, aby si im daroval milosť byť pravdivými pred tebou.

Prosím tiež za tých, ktorí ťa nepoznajú a sú ďaleko od teba. Daj, aby skúsili, že ty nie si ďaleko od nikoho, lebo v tebe žijeme, hýbeme sa a sme. Daj, nech skúsia, aký si dobrý, láskavý a milosrdný.

Prosím, Pane, za tých, ktorí chcú hľadať pokoj vo všetkom inom, len nie v tebe.

Prosím za tých, čo prepadávajú bohatstvu, oddávajú mu srdce a domnievajú sa, že si sami vystačia.

Prosím, aby sme si vedeli pred tebou vždy otvoriť srdce a dôverovať ti. A najmä milovať ťa, lebo tým, čo milujú teba, všetko posluži k dobrému.

Prosím, naplň nám srdce svojou múdrosťou a láskou, lebo kto miluje, vie čakať, chápe, že musí vydať seba samého.

Prosím, naplň nám srdce svojou láskou, lebo kto miluje, vie nahlas volať i mlčať, pokiaľ mlčanie nieje zbabelosť.

Prosím, naplň nám srdce dôverou a milosrdnou láskou, lebo kto miluje, seje v poslušnosti, aby druhí mohli žať v slobode.

Jozef Šuppa SJ „Modlitby srdca“

Celodenná poklona: V sobotu 21.10. je v našej farnosti celodenná poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej. Ráno o 8:00 hod. bude sv. omša.

08:40 - 14:40 celodenná poklona. (prosím, zapíšte sa na určitú hodinu)

14:40 - pobožnosť a požehnanie, ukončenie poklony

15:00 - Korunka Božieho milosrdenstva

16:00 - sobášna sv. omša

Zbierka na misie: Na budúcu nedeľu 22. októbra budeme sláviť misijnú nedeľu a modliť sa za misie a misionárov. Zároveň bude i zbierka na misie.

Ohlášky (3.): Naša farnička Katarína Kosnáčová a pán Štefan Hurtiš z Lehoty pod Vtáčnikom hodlajú dňa 21. októbra 2017 uzavrieť sviatostné manželstvo. Ak by niekto vedel o nejakej cirkevnoprávnej prekážke tohto budúceho manželstva, nech to oznámi na farskom úrade.

Keď sa dvaja majú radi

Keď sa dvaja majú radi a chcú, aby ich láska vydržala, musia si stanoviť rovnaký smer. Až keď budú kráčať tou istou cestou, budú sa k sebe približovať. Kto si myslí, že láska znamená celý deň sa držať v objatí, netuší, čo je láska.

Nie sexuálny vzťah je základom lásky, ale láska je základom sexuálneho vzťahu.

Láska, pravá láska je sila, ktorá ti pomáha premáhať sám seba, aby tomu druhému bolo dobre. Keď v láske ostaneš verný, nič nestratíš, aj keby si musel ísť cez trnavý tunel. Ak v láske nezostaneš verný, chvíľku budeš spokojný, no na konci stratíš všetko.

Byť verný nieje nijaké umenie, keď všetko ide hladko. Čo je vernosť, sa ukáže, keď sa nič nedarí.

Adalbert L. Balling „Mám ťa rád“

Sväté omše v 28. týždni cezročného obdobia - (A)

16.X. pondelok

18:00 *Nebude*

17.X. utorok

18:00 *Za Ľ Františka a Amáliu Bachratých*

18.X. streda

18:00 *Za Ľ Jozefa a Helenu Bednárkových a syna Celestína*

19.X. štvrtok

18:00 *Svätá omša v Štefanovej*

20.X. piatok

18:00 *Za Ľ Leopolda a Štefaniu Kulifajových a zaťa Jána*

21.X. sobota

08:00 *Za Ľ Ernesta Krchňáka, rodičov, súrodencov a vnuka Mateja*

Celodenná poklona Najsv. Sviatosti Oltárnej 08:40 - 14:40

15:00 *Korunka Božieho milosrdenstva*

16:00 *Za novomanželov Hurtišových*

Upratovanie kostola č.d. 421-456

22.X. 29. Nedeľa cezročného obdobia - (A)

08:00 *Za Ľ Štefana a Katarínu Gašparovičových*

Lektori: Macáková S., Pešková L.

11:00 *Za farníkov*

Lektori: Kordošová A., Hajičková M.

14:00 *Posvätný ruženec a litánie*

Liturgický kalendár

16.X. pondelok

Sv. Hedviga, reholníčka – **Esp**

17.X. utorok

Sv. Ignác Antiochijský, biskup a mučeník – **Sp**

18.X. streda

Sv. Lukáš, evanjelista – **Sviatok**

19.X. štvrtok

Sv. Pavol z Kríža – **Esp**

20.X. piatok

Sv. Koloman, Sv. Eduard, kráľ

21.X. sobota

Sv. Hilarion, opát **Celodenná poklona Najsvätejšej Sviatosti Oltárnej**

SEBAZÁPORA A ZRIEKANIE

Nebud' nenásytý pri každom hodovaní, ani sa nevrhaj na každé jedlo! Lebo z mnohého jedenia nastáva choroba pažravosť prítiahne ti bolesť žlče. Pre opilstvo mnohí zahynuli, kto je zdržanlivý, predlžuje si život.

(Sir 37,32-34)

Výstížné poznámky a vtipy, ktoré nevyšli z tvojich úst; žart, ktorý si nepovedal; prívetivý úsmev pre toho, čo ťa obťažuje; mlčanie pri nespravodlivom obvinení; láskavý rozhovor s ľuďmi, ktorí ťa otravujú a vyčerpávajú; každodenné úsilie povzniesť sa nad malichernosťami, nepríjemnosťami a bezočivosťami ľudí, ktorí s tebou žijú... to všetko, vytrvalo uskutočňované, je pravé vnútorné umŕtvovanie.

(Svätý Josefmariá Escriváde Balaguer)

Keď rozjímame nad čnosťou miernosti, bolo by asi nesprávne obísť bez povšimnutia sebazápora a zriekanie. Pôst a zriekanie totiž veľmi úzko súvisia s čnosťou miernosti. Napomáhajú, aby v nás rástla. Myslím, že v Nasledovaní Krista od Tomáša Kempenského som raz čítal nasledujúci výrok: Natoľko pokročíš, nakoľko sa zaprieš, Tiež sa mi páči tento: Čo nič nestojí, za nič nestojí. Dnes by mnohí chceli dosiahnuť veľké veci, ale tak, aby ich to nič nestálo. Nie sú ochotní zriekať sa, obetovať čas a sily, námahu a pot... Chcú úspech, ale bez námahy. Preto je dnes tak veľa špekulantov.

Skús sa dnes pozrieť na to, čoho všetkého sa vo svojom živote zriekol Ježiš. Už jeho počatie je sprevádzané tým najväčším zrieknutím. Zriekol sa svojej božskej velebnosti a vzal na seba prirodzenosť sluhu. Pri narodení sa zriekol akéhokoľvek bohatstva a slávy, keď sa narodil v biednej maštaľke. Celý život žil veľmi chudobne. Často sa zriekal aj zaslúženého spánku, aby sa mohol modliť alebo slúžiť ľuďom. Zriekol sa pohodlia, veď nemal kde hlavu skloniť. Keď mu krivdili, trpezlivo to znášal a mlčal. Prijal na seba kríž. Napokon sa zriekol aj šiat predtým, než ho pribili na kríž. Pri pribíjaní sa zriekol slobody, keďže sa nemohli pohnúť jeho údy. A napokon odovzdal aj svoj život. Vidíš? Ježiš si vlastne nič neponechal. Denne sa zriekal z lásky k človeku až po odovzdanie svojho života.

Neporovnávaj sa s ľuďmi, ale s Ježišom a pýtaj sa: Čo ja? Viem sa zriekať a zapierať? Čo a kedy som ochotný obetovať? Ako vyzerá moje ranné vstávanie? Vstávam hneď ako zazvoní budík alebo sa ešte pol hodiny vyvaľujem v posteli? Viem si odoprieť sladkosti? Viem mlčať, keď mi krivdia alebo sa hneď potrebujem brániť krikom? Ovládam svoj zrak a sluch? Dokážem sa zrieknuť pohodlia z lásky k iným? Dokážem sa zrieknuť počítača a nejakej hry, keď ma rodičia o niečo poprosia?... Pokračuj sám. Porozmýšľaj, kde sa ti treba viac zrieknuť a zaprieť.

Čoho by som sa mal zrieknuť? V čom sa zaprieť? Môj Pane, keď vidím Teba a Tvoju obeť, hanbím sa. Veď sa tak kľčovito držím pozemských dobier a radostí. Som na nich priam závislý. Nechcem sa zrieknuť pohodlia, kávičky, teplej postielky, sladkej čokolády, svojho názoru, svojho JA, ktoré tak mocne vo mne kričí. Cítim sa v tom tak slabý. Pane, daj mi pochopiť dôležitosť zriekania a sebazáporu.

KLÚČ K ŠTASTIU

„Kde sa podela iskra z tvojich očí?“ opýtal sa optimista.

„Neviem. Ale nejde mi do hlavy, že tvoje oči žiaria. Ako to robíš?“ odpovedal pesimista. „Jestvuje veľa dôvodov, prečo sa človek môže tešiť zo života. Cez deň sa slnko odráža v očiach, v noci zase hviezdy z oblohy. V očiach ľudí je veľa krásy. Len ju treba hľadať.“

„Aj tak sa mi to nezdá,“ oponoval zanovito pesimista. Zakrátko sa opäť stretli a pesimista uštipačne podotkol: „Tvoj pohľad pohasol, brat optimista,“ zaškeril sa výsmešne, „kde je žiara, ktorú si ospevoval? A prečo dnes mlčíš?“

Priateľ hľadel do zeme, akoby čosi ukrýval. Potichu odvetil: „Vieš, v skutočnosti moje oči len odrážajú, čo vidia.“

Po tých slovách zdvihol zrak a pozrel do očí pesimistu. Ten sa až zľakol, lebo oči priateľa boli plné bolesti. Nechápal. Rozhliadol sa okolo seba, akoby chcel nájsť vinníka, ktorého by potrestal, že trápi jeho priateľa. Okrem nich tam však nebol nik iný.

*Naše slnká i naše hviezdy - to je stáť, padat',
vstávať, trpieť i radowať sa spolu s niekým. V
rukách máme kľúč k štastiu iných.*

TISÍC A JEDEN OSTROV

Stretlo sa tisíc ostrovov. A tisíc ostrovov malo tisíc podôb. Zamračenú, ľahostajnú, mrzutú, ustarostenú, niektoré mali aj úsmev. Podaktoré mali vybudované bariéry, hradby, ploty, hranice, niektoré mali aj mosty. Tisíc ostrovov hovorilo o tisícich problémoch a ťažkostiach. Keď sa vyžalovali, pobrali sa každý svojím smerom. Nenapadlo ich, že keď sa už proti všetkým zákonom prírody dokázali stretnúť, že by sa mohli aj spojiť. Vytvoriť pevninu. Ale to by sa museli zrieknuť svojich bariér, hradieb, plotov, hraníc, svojich zamračených, ľahostajných, mrzutých a ustarostených tvári. Museli by darovať úsmev a spojiť svoje mosty a tým sa vystaviť riziku, že ich tí druhí môžu zraniť. Keď vstúpia, ale aj keď chcú vystúpiť. Zblíženie s tým vždy súvisí. Nenapadlo ich to alebo nenašli odvahu?

Ostrovky ostali ostrovmi, hrdými na svoju múdrosť. A niesli si svoje podoby a svoje hranice. A zatrpknutosť svojej izolácie.

*Múdrost' jestvuje len v rovnováhe. Dávať, aby iní
boli šťastní a brať z úlomkov štastia pre seba tak,
aby to nikomu neublížilo. To je veľké umenie. A
preto je svet plný bariér, hradieb, plotov i hraníc,
preto je vo svete tak málo mostov a šťastných ľudí.
Lebo ľahšie je byť ostrovom.*

Za to, že zomrel Maťo zmierený, znesiem aj kopance aj ponižovanie

Bolo nás už mnoho, tak sme v izbách urobili trojposchodové postele. V troch izbách nás bolo päťdesiatšesť. A ako som už spomínal, smrad je slabé slovo. Keď sme raz otvorili strechu, opravovali sme ju, jeden z chlapcov zahlásil: „Jújú, konečne máme čerstvý vzduch!“

Jeden chlapec sa vola Maťo. Keď sa k nám vrátil zo „služobky“, museli sme ho vykúpať, veci sa neoplatilo ani prať. Boli také napáchnuté a prilepené na ňom, že sme ich hodili priamo do kontajnera.

Volal mi z Popradu, aby sme po neho prišli. Zvykol sa ozvať vždy okolo polnoci.

„Maroško?“

„No?“

„Príď po mňa!“

„A kde si?“

„V Poprade.“

„A kde tam?“

„Pri búde.“

„... ale pri ktorej?“

Začal vzlykať do telefónu, slúchadlo mu spadlo.

Bože môj, kde ho budem hľadať?! A už som začul vlak. „Na stanici je, chlapci, ideme!“ Zobrali sme sa o polnoci do Popradu na stanicu, našli sme ho, vykúpali a uložili spať. Mal zvláštny humor, museli sme si naň zvyknúť. Ráno mi búchal na posteľ, volal ma manželka, pretože sme spali na jednej trojposchodovej posteli.

„Manželka, si tam?“ „A kdeže by som bol?“ „Lebo ja ťa nevidím!“ „Ale ja ťa cítim!“

Prišiel som na to, že v prostriedku postele to najviac smrdí. Keď idete viac doprava alebo viac doľava, ten zápach sa k vám viac dostane. Pretože Maťo v posteli stihne urobiť všetko za jednu noc. Vždy, keď som išiel spať, pred izbou som sa nadýchol, aby som mal aspoň o minútu dlhšie čerstvý vzduch. Tento Maťo sedel dvadsaťdva rokov v base a je dôležité, že zomrel zmierený s Kristom. Za to by som vymenil všetky kopance.

Všetkým nám dával lekcie pokory. Mal ísť na rehabilitáciu do Banskej Bystrice, všetko bolo vybavené, sanitka prišla, lekári čakali, len chýbala taká maličkosť... Maťo. Nevedeli sme ho nájsť, policajti nám pomáhali. Keď sme ho našli, druhý chlap mu vzal nohy, pretože mal protézy. Ja som ho niesol na rukách ako bábätko. Zapáchal z tých svojich ciest, mnohí sa od neho odvracali. Doniesli sme ho do nemocnice a sestrička vraví:

„Fuj! Ty počúvaj, vieš, čo je kúpeľňa?“

Mal taký drsný humor, poškriabal sa za uchom a povedal: „Kúpeľňa, kúpeľňa... ty, Maroško, čo to je? Už som to niekde počul.“

Myslel som si, že tú sestričku tam rozhádze.

Maťo zomrel, ako zomreli mnohí ďalší. Bol zmierený s Kristom. To je najdôležitejšie. Keď zomrel, šiel som za ekonómom, pretože mi vyčítal, že som po neho často chodil do Popradu a to niečo stojí. No kto mi vyčísli, koľko stojí jeho nesmrteľná duša, keďže zomrel zmierený s Kristom a zaopatrený? Za tú nesmrteľnú dušu sa oplatia aj všetky kopance a ponižovanie.

Kniha života

(modlitba sv. ruženca)

V mariánskej svätyni (Madonna dei Boschi di Peveragno) v okolí Cunea si uctieajú jedinečný obraz Panny Márie: Panna má v náručí Ježiška, ktorý má v rukách otvorenú knihu a učí ho čítať. Matka učí čítať Boha, ktorý sa stal človekom (?!).

Ruženec je jednou z týchto privilegovaných chvíľ, počas ktorých nás Mária učí čítať. Učí čítať zvnútra a do hĺbky slovo evanjelia a robí ho „slovom pre nás“, významným pre náš život. Túto skutočnosť si opäť uvedomujeme v októbri, v mesiaci, ktorý je venovaný svätému ružencu. A mohli sme to dokonca zvláštnym spôsobom prežívať po jeden celý rok, ktorý bol z podnetu sv. Jána Pavla II. zasvätený tejto myšlienke.

„Ruženec je jediná modlitba, ktorá sa síce obracia na Máriu, no obsahuje všetko, čo tvorí dejiny spásy. Sprítomňuje totiž tajomstvá Ježišovho života, jeho mladosť, ukončenie jeho verejného života, smrť a zmŕtvychvstanie. Do toho je začlenená aj Panna Mária ako znak Cirkvi,“ hovorí moderný teológ Hans Urs von Balthasar.

Ruženec sa stal naozaj školou kontemplácie. Keď recitujeme Zdravasy, myseľ kontempluje evanjeliový obraz a hľadá v ňom znaky Božej dobroty. Meditovať ruženec znamená snažiť sa postupne si osvojiť kontemplatívny postoj Márie, prežívať s ňou Ježišove tajomstvá.

Vytvoríme spoločenstvo s Máriou! Keď rozjíname o významných udalostiach jej života, uvažujeme o ľudských a duchovných záležitostiach Ježišovej Matky. O tom, čo o nej hovorí evanjelium. Objavíme nové rozmery jej osoby. Naše oči sa postupne otvoria hlbokému poznaniu Bohorodičky, v jej tichu, v jej vzťahu s Bohom, v sile jej príhovoru a pomoci. A postupne si ju aj my „vezmeme k sebe“, do nášho domu, ako apoštol Ján.

Mária ako osoba sa síce vynára z nejasného pozadia, ale nadobúda už črty drahej osoby, ktorá zasahuje do nášho života a pobáda nás rásť ako svoje deti, až kým nedosiahneme náš vznešený cieľ.

„Spoločenstvo s Máriou privádza aj ku spoločenstvu s inými a rozširuje sa až po kraj sveta,“ hovorí Gianni Ghiglione vo svojej sympatickej knižočke Týždeň s Máriou z Nazareta. A pokračuje: „Stalo sa tak s Emauzskými učeníkmi. Po tom, čo ich oči spoznali zmŕtvychvstalého Pána, vrátili sa do Jeruzalema. Mali v srdci nesmiernu radosť a chceli ju odovzdať apoštolom a celej zidenej komunite. Stali sa ohlasovateľmi a svedkami viery, ktorá premáha svet.“

Modlitba, každá modlitba, je stretnutím, chvíľou spoločenstva, ktoré obnovuje, obohacuje, dodáva mu silu a odvahu. Nie je to forma úteku od života alebo od sveta. Práve naopak, život a svet sa v modlitbe konkretizujú a stávajú sa privilegovanými miestami, kde sa modlitba stáva opravdivou, kde sa overuje jej autenticnosť. Pri modlitbe ruženca to zvlášť zažijeme. Naučme sa teda čítať z tejto knihy.

Viliam Judák „Svetlo všedného dňa“

www.fara.sk/vistuk/

Spoločenstvo pri farskom kostole Najsvätejšej Trojice
vo Vištuku